

DÜNYA OKUL, HAYAT İMTİHANDIR-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (37.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Kâfirlerin Haçlı orduları olarak topraklarımızı işgal etmelerinin hâlâ ödeye ödeye bitiremediğimiz faturaları oldu. Fakat kâfirlerin hayat tarzının da bizi işgal etmesi, beyinlerindeki mikropların beyinlerimize intikal etmesinin de ödediğimiz faturaları var.

Biz bugün Mescid-i Aksa'mızın işgal edilmesinden de muzdaribiz, beyinlerimizin işgale uğramasından da. Mescidi Aksa'mızın er veya geç, yarın ya da yarından daha yakın bir zamanda esaretinden inşallah kurtulacağına umudumuz çok yüksektir, canlıdır. Rabbimizin vaadi bu çünkü. Ama nesillerimizin beyinlerinin Batı-liberal kültürünün işgalinden temizlenebileceğine ve bunun yakın bir zamanda olacağına dair umudumuz Mescid-i Aksa'nın kurtulma umudu kadar aktif değildir. Beyinlerimiz ciddi şekilde tarumar edilmiştir, Müslüman ve mümin olarak Allah Teâlâ'ya bağlı olduğumuzu düşündüğümüz hâlde.

Beyinlerimizin işgal edilme göstergelerinden biri de şu üzerinde yaşadığımız dünyadaki aslında meçhul olan hayatımızı kendi projemiz zannediyor olmamızdır. Biz hayat diye bir proje çiziyoruz, bunu yaşıyoruz ve bu benim hayatım, diyoruz. Benim hayatım. O kadar rahat kullanıyoruz ki bunu, belki de Fransız ihtilaliyle beraber bu mantığı oturtan filozoflar bile bu kadar rahat demiyorlardı. Hayatı, dünya üzerindeki yaşantıyı kendi kişisel projemiz gibi görmemiz camide-medresede bile yansımaları ortaya çıkan bir zulüm operasyonudur.

Kendimize zulmettik. Hayatı projemiz zannettik. Hâlbuki yeryüzünde hayat, Âdem'i çamurdan yaratıp cennetten buraya gönderenin projesidir. Yaratan da takdir buyuran da odur. Hiçbir şeyi yaratmaya muktedir olmayan, Kur'an'ımızın beyanıyla sivrisinek bile oluşturmamaya bir insanın kendini sanki hayat takdir edecek kudrette görmesi bu bahsettiğimiz uçurumdan yuvarlanışın ta kendisidir. Bunun için yeri geldiğinde faizi de sakıncasız görebiliyoruz. Kendi öz kardeşimize zulmetme hakkını kendimizde bunun için görüyoruz. Üç kişi birleşip kooperatif kurup zevkimize göre ev yapma hakkının bizde olduğunu düşündüğümüz gibi üç-beş kişi bir araya gelip adına cemaat dersek İslam'ı kendimize göre şekillendirme hakkımızın da olduğunu düşünüyoruz.

Kooperatif başkanı yönetim kuruluyla yetkilendirildiği gibi bizim cemaatin, grubun başının da İslam'a ilaveler yapmaya yetkilendirilmiş ya da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi bizim zevklerimize göre konuşturmaya yetkilendirilmiş biri olduğunu düşünüyoruz. Hayatın ve hayatı üzerinde yaşadığımız bu dünyanın çiftliğimiz olduğunu zannediyoruz. Bu sebepten ölüm en büyük düşmanımız oldu. Yaşama umudu binde bir bile olsa din dâhil her şeyden taviz vermeye hazırız çünkü ölmeye hazır değiliz.

"Bu haramdır" sözüne karşı "ama" ile başlayan her çıkış cümlesinin refleksi buradan kaynaklanıyor. Kooperatif gibi cemaat anlayışımız, grup anlayışımız, fırka anlayışımız buna uygun kurallar oluşturmuştur. Ashab-ı kiram, Allah onlardan razı olsun, bu metotta değillerdi deyince de "biz böyleyiz, yani onlar sahabeyse biz de Müslümanız" deme anlamı ihtiva eden çıkışlarımız bulunabiliyor. Hepimiz için geçerli bu. Rabbimizin mülkünde, onun dünyasında, onun babamız üzerinden ta ezel âlemde planladığı bir hayatta sözümüzün-etkimizin ve yetkimizin olacağını vehmetmemiz bundan kaynaklanıyor. Bu bir evhamdır. Bir vesvesedir bu.

Hâlbuki Kur'an'ımız ilk ayetinden son ayetine kadar bize tam aksine bir eğitim vermektedir. Kul olduğumuz, bu dünyada bir ağacı bile bizim yaratamadığımız, bir nefesimizi bile hâlıkımız olan Allah'tan izinsiz alıp veremeyeceğimiz hatırlatılmakta bize.

Kıymetli kardeşlerim,

Mülk benim değil, ecel benim elimde değil, kimseye karşı kudretim yok; hayat nasıl benim oluyor? Bu proje bizim bireysel projemiz hiçbir şekilde olamaz. Hayat projesi Allah'ın projesidir. Bunu ta Âdem aleyhisselamdan başlattı demiyorum, Âdem aleyhisselamı yaratmayı takdir buyurduğundan belki milyonlarca sene önce Allah Teâlâ çizdi bu projeyi, önümüze şimdi koydu. Proje Allah'ındır.

Dolayısıyla küfür değil Mescid-i Aksa'yı, maazallah Kâbe'yi bile işgal etmiş olsa Allah'ın projesi dışında bir şey gerçekleştiriyor, hiç kimse gerçekleştiremez. Böyle iman etmemiz gerekiyor. Bunun için biz ölüm, afet, musibet gördüğümüz her yerde ah vah yerine **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ** deriz. Gözümüzü kamaştırın, yaşartan yahut üzen-sevindiren her neyse, neyi görsek en büyük gerçeği hatırlarız: Allah'tan geldik biz ve yine ona gideceğiz. Öldüyse öldü, yıldıysa yıkıldı, sevindiyse sevindi.

Kalbi hidayet bulmuş mümin, **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ** diye haykırabilen mümindir. Ağlayıp vahlayan, sitekler eden, dağıtan, yumruk vuran, cam kıran, şişeyi parçalayan ise henüz nereden geldiğini bilmeyen adamdır. Evladı öldü diye göğsünü paralayan bir kadın nereden geldiğini ve nereye gideceğini bilmeyen kadındır. Ama Rabbinin onu gönderdiğini bilen yani Allah'ın projesinin bir ürünü olarak bu dünyada otuz-kırk senedir var olduğunu düşünen bir anne-baba, çocuğunu kaybettiğinde veya bir zengin kimse malını kaybettiğinde, musibetle karşılaştığında, bağrında Levh-i Mahfuz'daki örneğindeki gibi **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ** yazıyorsa eğer, "Rabbimden geldim, Rabbime gidiyorum" dediği zaman ölmekle de kahrolmaz bir insandır o.

Bedir'de zevk alarak ölenler, Uhud'da zevk alarak şehit olup Rabbine gidenler bu mantığa sahip oldukları için hiç dert etmediler. Yaşadıklarını da dert etmediler, öldüklerini de dert etmediler, psikologlar onların içinde hiçbir zaman iş bulamadı. Nuh aleyhisselam Rabbine kavuşmayı bildiği için, **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ** herkesten daha gür söyleyecek bir Allah kulu olduğu için hiçbir psikoloğun desteğine ihtiyaç hissetmedi. **Rabbi ile bağlantısını kaybedip iletişim sorunu yaşayanlar, psikologlara ücret ödemek zorundadırlar.**

Mülk Allah'ındır, bütün hükümler de kurallar da Allah'ındır. Biz de Allah'ın kullarıyız. Sivrisineği bile icat etmeye kudretimiz olmayacak kadar aciz ve zavallı kullarıyız Allah'ın. Ona tutunduğumuz zaman ise kâinat kadar güçlüyüz demektir. Koptuğumuz zaman da sivrisinekle baş edemeyecek kadar zayıfız demektir.

Gökten yere, insandan hayvana, sudan oksijene kadar her şeyi Allah yaratıyor da hayat nasıl bizim projemiz oluyor? Buna nasıl bizim projemiz diye bir isim koyabiliriz? İşte bu bir anlayış tarzıdır. Eğer bir mümin kendini ve hayatını, "benim hayatım, ben yaşıyorum, bizim grubumuz, gençlik grubumuz" diye algılayacak bir noktada tutuyorsa Rabbim ona yardım etsin. Onun kat etmesi gereken çok mesafe var demektir.

Rabbimizin projesinin elemanlarıyız. Eğer Rabbimizin projesinin elemanları olduğumuz, ücret olarak da cennet diye bir projede görev aldığımız için burada isek ve görevimiz de internet furyasına karşı imanımız ve iffetimizi koruyup elli sene yaşayıp bu dünyadan gitmekse ha biz ha Hamza'nın Uhud'daki şehadeti; bir şey değişmiyor. Çünkü Allah'ın projesinin Uhud olarak tecelli ettiği gün Hamza'dan görev bekleniyordu, Hamza radiyallahu anh görevini fiilen ifa etmişti. Bugünkü Hamza benim ve internette bu savaşı yapacağım. İffetime sahip çıkmam, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem projesinin iffet bölümünü bireysel bazda da olsa koruyor olmam, taviz vermeyen bir Asiye olarak "İsrailoğulları'nın Asiye'sine karşılık Ümmeti Muhammed'in Asiye'siyim ben" diye ayakta duran kadın olmam, ümmet-i Muhammed'in bugünkü devamı olduğum için Allah Teâlâ'nın rızasını kazanmış olmam demektir.

Bugün Uhud devam ediyor, Hendek muharebesi devam ediyor, bugün o gün var olan her şey biiznillah devam ediyor. Çünkü Allah'ın projesi devam ediyor. O gün kâinatla ilgili hesapları Allah yapıyordu, kulu Muhammed aleyhisselama tebliğ etmişti de bugün kâinat hesabını kim yapıyor? Birleşmiş veya birleştirilmiş milletlere mi devredildi bu? Allah'a imanımız böyle bir şeyi kabul etmeye müsait mi? Projenin asıl sahibi dün de bugün de Allah'tır, evvelki gün de Allah'tı, yarın da Allah olacaktır.

Bunun için de sabah namazı kılması gerektiği hâlde sabah namazına kalkmayan bir delikanlı, üniversite standartlarından dolayı kılık kıyafetinden taviz veren mümin kız, mücahide kadın olması mümkünken sürüdüğü bir hayat tarzı seçen kadın, hoca efendi olup camide müminlere Resûlullah aleyhissalatu vesselama vekâleten namaz kıldırmak diye bir görevi olan ama bunu düşük düzeyli olarak ifa eden imam efendi, evde çocuğunu Resûlullah'ın delikanlısı olarak yetiştirme görevindeki anne-baba bu görevi sulandırdıkları zaman esasen bireysel bir isyandır bu. Yani bireysel bir hatadır. Sevap kazanacaktı, kazanmadı; cennete girecekti, cehenneme girdi.

Esasen böyle gibi ama bu çok yanlış bir anlayış. Biz ümmet-i Muhammed'iz. Medine'ye geldiği zaman aleyhissalatu vesselam Efendimiz, Muhacirler'le Ensar arasında kardeşliği yerleştirdiğinde koyduğu kanun maddelerinden biri nedir: "Biz ümmetiz, birimiz hepimiz için varız, hepimiz birimiz için fedayız."

Biz ümmet-i Muhammed'iz. İmamımız sabah namazını aksattığında, babamız çocuk terbiyesinde ihmalkâr olduğunda, arkadaşlarıyla ilgilenip eşyle ilgilenmediğinde, erkeklerimiz erkekliklerini Resûlullah'a uydurmadığında, kadınlarımız kadınlıklarını Aişe anamıza uydurmadıklarında... bireysel bir aksaklık değildir bu. Allah'ın "en hayırlı ümmet" diye Kur'an'da tanıttığı ümmet projesi arıza görmektedir böyle olunca.

Kadir Gecesi'nde, camide Müslümanlar toplanıp "Ya Allah, ya Erhamerrahimin, ya Kahhar! Her kim evinde karı boşayarak ümmet projemizi aksattıysa lanet et!" diye bir beddua yapmıyorlar, böyle bir beddua yapmaya kimsenin hakkı yok, zaten kimse de böyle bir şey düşünmüyor. Çünkü herkesin bir tarafta, boşlukta bıraktığı bir şey var. Biri kadın boşuyor, öbürü kocasını boşattırıyor. Öbürü çocuğunu ihmal ettiriyor, öbürü camideki görevini. Öbürü vakıftaki görevinde gevşeklik yapıyor. Herkesin ümmet-i Muhammed namına arıza denebilecek bir sıkıntısı olduğu için kimse toplu bedduaya cesaret edemiyor. Nasıl olsa İsrail'e beddua çok sevap, akşamdan sabaha kadar, Kadir Gecesi'nde İsrail'i kalayla gitsin.

Burada bir mantık var kardeşlerim. Biz bir projeyiz. Allah'ın projesi. Yaşadığımız hayat Rabbimizin bizi denemek için kurduğu hayattır. Biz proje müminleri ve Allah'ın projesinin görevli kulları olarak hayata dönüp baktığımızda, bu hayatın bizim zannettiğimiz gibi kendini sigortalat-ış bul-askerliğini de yapmış ol-diploman da garanti olsun-bir de tanıdık bul şeklinden ibaret değildir. Allah gökleri ve yeryüzünü bunun için yaratmadığını söylüyor.

Hatta ağaçlar, şelaleler, balıklar, timsahlar, boğalar ve bu dünyada güzel dediğimiz, زِينَةُ الدُّنْيَا şu "dünyanın ziyneti" dediğimiz şeyleri Allah Teâlâ, "siz sınanın" diye yarattığını söylüyor. Koca bir şelale benim imtihanım için yaratılmış, akvaryum balığı benim imtihanım için yaratılmış, büyük okyanuslar benim imtihanım için yaratılmış. Ucunu bucağını göremediğin gökyüzü, uzay, genişlik hep benim imtihanım için yaratılmış. Böyle söylüyor Kur'an.

Bir miktar zorlayıp yoracak mantık ihtiva ediyor olsa da hepimizi üç şeye davet ediyorum.

Bir: Biraz sonra dinleyeceğimiz ayetlerde şunu arayalım: Rabbimiz bizi niye var etmiş? Benim hayatım deyip göğsümüzü açtığımız şey aslında Allah'ın projesi ama bizim hayatımız değil. Allah'ın

projesinde bir nefes bile değil bizim hayatımız. Milyarlarca insanın arasında benim yirmi senem, elli senem veya yüz senem kaçta kaçta tekabül ediyor?

Allah'ın hayat verip nefes aldıracağı milyarlarca kulu var insan olarak. Sayısını Allah'tan başkasının bilmesi mümkün olmayacak kadar hayvan var. Hepsinin aldığı bir nefes var. Hepsinin yediği bir lokma var, Allah katında hepsinin hesabı var. Ben neyim bu kadar kalabalık hesabın içerisinde?

Bu kadar büyük mülkün içinde bir proje var. Allah murat etmiş ve yaratmış. Niye ve hangi kapasiteli bir yaratmayı murat ettiğini göreceğiz. Bu projeyi Allah'ın azametini uygun çapta düşünelim.

İki: Bugüne kadar Kur'an'ımı, imanımı ve kulluğumu böyle bir proje olarak düşünebildin mi ben yoksa iman deyince altı maddeyi saymayı yeterli mi gördüm?

Üç: Öldükten sonra "iyi adamdı..." diye hatim okuyup ruhuna hediye etmek ve bu projeyi anlayan bir Müslüman olarak Kur'an adamı olarak yaşamak. Uyumlu mu bunlar? Yani ben neresindeyim Kur'an'ın o zaman? Arkamdan gelecek Kur'an mı, peşinden gittiğim Kur'an mı? Hangi Kur'an benim Kur'an'ım?

Mümin kardeşlerim,

Bu dersimizde birbirimize hatırlatma yapmamız mümin olarak hepimizin faydasıdır. Rabbim beni şu anda meleklerine kaydettiriyor ve kudretiyle izliyor. "Sen hatırlat, müminler bu hatırlatmadan istifade ederler" buyurdu Peygamberi'ne.

Biz kimin nerde olduğundan değil bizim nerde olmamız gerektiğinden dertliyiz. Birileri Kur'an'ımızı bile muhasebe etmeye kalkabilir, "Yahu bu Kur'an çok cinayetçi adam yetiştiriyor. Bu Kur'an'ı şöyle bir tıraşlayalım mı?" diye rezil olacağı bir tavize koşabilir birileri. Hiç önemli değil bizim için. Ben neredeyim? Kur'an'dan ne anlıyorum? Resûlullah deyince, Buharî deyince hangi heyecan beni kaplıyor?

Bugün biz imanımızdan ve imanımızı simgeleyen şeylerden lezzet alma hasreti yaşıyoruz. Bu hasret, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bunaldığı zamanlarda, "Bilal, şöyle bir ezan oku da rahatlayalım" dediği şeydir. Çünkü namaz, iman simgeleyen değerlerden bir değerdir. Bugün bu hasretle yaşıyoruz. Ama Allah şahitse eğer bu hasretimize ve sevdamıza, bizi yerin yedi kat altına da gömseler, üstümüze dünyayı yedi defa sarıp mezar taşı olarak koysalar; Allah bizi görsün ya öyle, meleklerle iletişimimiz yine devam eder biiznillah. Ebu Bekir'le diriliriz o zaman. Bu hasret içimizde olsun yeter ki.

İslam devleti kurulmuş kurulmamış, çok dert etmem bunu. Ben İslam devleti olarak varım bu kâinatta zaten. Ben benim devletimi kurdum. Allah dedim mi kimseyi konuşturmuyorum, Resûlullah deyince rakibi yok benim gözümde. Ben Batı'nın felsefesinden, tahrif ettiği din anlayışından etkilenmek bir kenara, onların varlığını kabul etmiyorum zaten. Ben bu hâlde olayım, İslam devleti mi kurulmuş, halifesi mi olmuş, benim çok derdim değil, benim vazifem de değil. Ben belki Sümeyye radiyallahu anha olup İslam'ın devletinin değil Kur'an'ının bile gelmediği günlerde Ebu Cehil'in parçaladığı bir cesedin sahibiyimdir. Dirilirken ümmet-i Muhammed'in şehitlerinin başında bir kadın olarak dirileyim yeter bana.

Beklentimiz matematiksel değerler değildir. Cami minaresi de dâhil sembolik değerler de değildir beklentimiz. Beklentimiz, Rabbimizin rızasıdır. O rıza da matematiksel şeylerle, sembolik değerlerle, betonlarla, çelik-demirle ölçülür bir değer değildir. Rabbimizin rızası her şeydir. En büyüktür. Yegânedir zaten. Bilhassa genç kardeşlerime, önceki kuşakların yaşadığı darboğaza düşmemeleri için, kendilerini filanca devletin kurtuluşu, filanca bakanlığın İslamlaştırılması, filanca

gazetenin yayınlarının durdurulup filanca gazetenin daha çok satılması gibi şu Allah'ın projesinde - nokta diyeceğim de nokta çok büyük gelir- noktanın içinde bir nokta kadar bile değer ifade etmeyecek şeylere takılmasınlar derim. Allah'a bağlanın kalın.

Kardeşlerim,

Kitabımız bize bir örnek veriyor. Bu örnek çok muhteşemdir. Hani Kâbe'yi inşa ettiği zaman İbrahim aleyhisselam, Allah Teâlâ ona ne buyurdu:

وَأَذِّن فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ

“Sen insanları davet et, gelsinler.”

Mekke zaten nüfussuz bir yer, kimse yoktu Mekke'de. İbrahim var, İsmail var. Ailesinden üç dört kişi daha var. Hadi yüz kişi vardı diyelim. ‘İnsanlar’ ne kadar büyük bir sayıyı içerir? Hem kaç sene yaşadı ki İbrahim aleyhisselam? Diyelim iki yüz sene yaşadı. İnsanlık kaç bin senedir var bu dünyada, kaç bin sene daha var olacak?

Şaşırdı İbrahim aleyhisselam. “Rabbim” dedi, “ben Mekke'de bağırısam ne olur? Kaç kişi duyacak benim sesimi?”

Duyurmak Allah'ın işi; bağırarak ve davet etmek İbrahim'in. Peki, İbrahim'in sesi nerde duyuluyor? Hayatında Mekke görmemiş adam, haccın ahkâmına dair hiçbir şey bilmiyor, Anadolu'nun bir köyünde tarlasından başka bir şey tanıdığı yok, köyün imamını tanıyor sadece. İslam'ın şartlarından biri hacdır diye bir şey biliyor. Sakat, astım hastası, sıkıntısı var fakat otuz senedir bir lira, elli kuruş para biriktiriyor. “Hacca gideceğim” diyor. Allah'ın duyurması budur işte. Öyle bir duyurur ki Allah, senin büyük kolonlarla duyuramadığın sesi, iç damarlarından çıgık olarak hisseder o adam.

Hacca gidenler selam yerine parola ve zikir olarak telbiye yaparlar. Telbiye nedir? “Lebbeyk Allahumme lebbeyk” demektir. Haccın parolasıdır bu. “Buyur Allah'ım, buyur” demek. Nereye “buyur” deniyor? “Ahmet” diye çağıran birine, “buyurun efendim” diyoruz biz. “Buyur Allah'ım” niye diyor hacı?

وَأَذِّن فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَا تُوكُ رَجَالاً

“İbrahim, insanları çağır.”

Biz İbrahim aleyhisselatu vesselamın mezarı nerde bilmiyoruz. Hangi daveti aldık? Aç müminlerin yüreğine bak bakalım, o davet nasıl ulaşmış.

Demek ki bizim vazifemiz matematiksel sonuçları, denklemleri kurmak değildir, o Allah'ın işidir. Bizim vazifemiz, işin aslına sahip olmak, Allah'ın rızasına sahip olmak.

Bir genç de sakın ola ki “ben hafızlık yapıyorum” diye düşünmemelidir. Çok cılız bir söz olur bu. Allah'ın kıyamete kadar Kur'an'ı koruma projesinin 2015 yılındaki mübarek, Kuran'la şereflenmiş nur yüzlü adaylarından birisin sen. Hafızlık bu anlamda çok cılız bir şey. Nihayetinde “Kuran'ı ezberlemek” diye tercüme edilecek bir kelimedir hafızlık. Daha büyük bir ismin altına gir.

Bu heyecanın da Enes ibni Malik'le buluşmadan bitmesin sakın.

“Ey Rabbim, Sümeyye'yi İslam devletiyle buluşturmadan İslam devletinin sembol kadını yaptın. Ben de halifesiz bir dünyada yaşayan genç bir kız olabilirim. Ümmetimin Mescid-i Aksa'sı da olmayabilir. Benim kıyafetim istihza konusu olabilir. Ama ben Sümeyye'ye hayranım. Beni senin huzurunda Sümeyye'yle birleştir Rabbim.”

Böyle dua ettiğim yani bu projede Rabbimin takdir buyurduğu göreve hazır olduğumu hissettirdiğim zaman ben meleklerle, nerde hafızlık yaptığım hiç önemli değil artık. O zaman farz namazını camide kılarım, nafilemi kılarım, evime ya da işime giderim, oturur, çalışırım, para kazanırım, evlenirim, yatak odamı kullanırım, mutfağımı kullanırım... ben hep cihat hâlindeyim. Çünkü teyakkuz hâlinde proje görevi için hazır beklediğimi ispat ettim meleklerle.

Bu ispatı camide de yaptım, bir mümin kardeşimin davetidir diye kahvaltısına gittiğim zaman da yaptım, ümmetinden bir kardeşim evlenirken “genç kardeşler çoğalıyoruz” diye değil “Ey Allah’ım! Bu gece bu birleşmeden doğacak yavrumuzu eğer takdir buyurduysan, çocukları olacaksa bunların onu, annelerini, babalarını, o çocuğu Mescid-i Aksa’mıza feda ettik, onun için bu düğündeyiz biz” demek için gittiğim zaman yaptım.

Mevlitlerdeki, kandil gecelerindeki dua törenlerinde değil kendimizle yaptığımız törende, Rabbimizle baş başa kalıp kalbimizi meleklerin bastırıldığı ve sıkıştırdığı mevsimde bu sözü vereceğiz. Ve Rabbimizin lütfuyla da kazananlardan olacağız.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.